

Arrest

nr. 237 491 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing werd op 5 februari 2020 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2018 dienden verzoeker en zijn partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit omwille van de gezondheidstoestand van de partner van verzoeker en zijn dochter.

Op 7 december 2018 dienden verzoeker en zijn partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 3 april 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 7 december 2018 onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 230 099 van 12 december 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 23 april 2019 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit betreffende verzoeker zijn minderjarige dochter en zijn partner.

Op 25 april 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangaande de medische problematiek van verzoeker zijn dochter en partner onontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 230 405 van 17 december 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 13 augustus 2019 dienden verzoeker en zijn partner opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 13 augustus 2019 onontvankelijk en legde hij eveneens aan verzoeker en zijn partner een bevel op om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad.

Op 9 oktober 2019 trok de gemachtigde de beslissingen van 27 augustus 2019 in. Bijgevolg verwierp de Raad bij arrest nr. 229 858 van 5 december 2019 en arrest nr. 232 425 van 11 februari 2020 respectievelijk het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Volgend op de aanvraag van 13 augustus 2019 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit op 25 november 2019 voor verzoeker dat zowel betrekking had op de aandoening van diabetes mellitus type 2, op een cardiologische opvolging na een hartoperatie, op een cholesterolprobleem en op de opvolging na een galblaasingreep.

Op 26 november 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoeker en zijn partner van 13 augustus 2019 onontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 237 489 van 25 juni 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 november 2019 werd aan verzoeker en zijn partner het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd.

Het bevel aangaande verzoeker is de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: T., I.

Geboortedatum: [...]1975

Geboorteplaats: P.

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 12.05.2018 het grondgebied te hebben betreden. Op 10.01.2019 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

Op 24 december 2019 verklaarde de gemachtigde de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 7 december 2018 opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner ook een beroep in bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste onderdeel van zijn eerste middel luidt als volgt:

“De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing dateert van 26 november 2019. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).”

De Raad kan het standpunt in theorie volgen van verzoeker, ook al werd in casu op 26 november 2019 geen aanvraag op grond van artikel 9bis, maar wel op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De Raad heeft evenwel bij arrest nr. 237 489 van 25 juni 2020 het beroep gericht tegen de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 26 november 2019 verworpen, zodat dit geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het tweede onderdeel van zijn eerste middel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vader van het gezin (T. I.) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Ook met de gezondheidstoestand van de moeder van het gezin (M. D.) en hun minderjarig kind (M. L.) dient rekening te worden gehouden. Door verzoekers werd op 5 december 2018 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de moeder van het gezin (M. D.) en hun dochter (M. L.). Deze aanvragen werden ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omdat de nodige zorgen beschikbaarheid en toegankelijk zouden zijn in Servië. Dit ontslaat de gemachtigde er evenwel niet van om rekening te houden met hun gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van het gezin. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om

het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. De vermelding in de bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze weer dat de medische situatie van het gezin in overweging werd genomen, laat staan waarom de medische situatie van het gezin niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM samengelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting die verzoeker geeft over de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat inzake de ingeroepen gezondheidstoestand van het gezin. Hij vervolgt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet te vereenzelvigen valt met het bevel om het grondgebied te verlaten wegens de eigen finaliteit. Volgens verzoeker kan de motivering gegeven in de beslissing aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar het bevel om het grondgebied te verlaten omdat de beslissingen een andere finaliteit hebben. Er was een individueel onderzoek vereist in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zodat is gewaarborgd dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met bepaalde fundamentele rechten en daarom een concrete afweging maakt. Thans blijkt niet uit de bestreden beslissing waarom de medische situatie van het gezin niet kan weerhouden worden als relevant element dat zich verzet tegen een verwijderingsmaatregel. Tot slot stelt verzoeker nog dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Met verzoeker stelt de Raad vast dat inderdaad in de bestreden beslissing geen motieven zijn opgenomen aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker, of zijn partner of dochter. De Raad wijst er evenwel op dat het bestreden bevel werd genomen op dezelfde dag dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker van 13 augustus 2019 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing werd genomen door dezelfde attaché als het thans bestreden bevel en beide beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Er blijkt aldus een duidelijke samenhang tussen beide beslissingen. In deze beslissing werd uitvoerig uiteengezet waarom volgens de gemachtigde de gezondheidstoestand van verzoeker geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de noodzakelijke behandeling en opvolging voldoende beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië. Er staat uitdrukkelijk in het medisch advies waarop de ongegrondheidsbeslissing steunt *"derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Servië"*. Ook al heeft verzoeker een punt dat een verwijderingsmaatregel en een weigering om een verblijfsmachtiging te geven een andere finaliteit hebben en zij formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, dan nog blijkt dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de ongegrondheidsbeslissing dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven, voor de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Anders dan verzoeker beweert, kan wel degelijk verwezen worden naar de uitdrukkelijke motieven in de ongegrondheidsbeslissing om aan te geven dat de gemachtigde ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand. De gemachtigde diende de motieven niet te herhalen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt overigens vast dat dit betoog van verzoeker strijdig is met zijn eigen betoog in het eerste onderdeel van het middel.

Waar verzoeker ook nog verwijst naar de gezondheidstoestand van zijn partner en dochter, wijst de Raad erop dat zijn partner en dochter niet het voorwerp uitmaken van het thans bestreden bevel. Daarnaast blijkt eveneens dat zij het voorwerp uitmaken van een ander bevel dat op dezelfde dag werd gegeven en ook het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad (RvV 244 024). Bovendien en ten overvloede werd ook aangaande hun gezondheidstoestand een ongegrondheidsbeslissing genomen op 25 april 2019, die het voorwerp uitmaakte van een beroep bij de Raad. De Raad heeft evenwel dat beroep verworpen bij arrest nr. 230 405 van 17 december 2019.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“1. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden zoals aangehaald in het eerste middel, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand van verzoeker zorgvuldig werd beoordeeld evenals het door hem opgebouwde privé- en gezinsleven in België bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183). Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte. De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, gelet op het door haar opgebouwde privéleven in België. 2. Verzoeker wijst op zijn gezondheidstoestand. Door de verzoekende partij werd op 13 augustus 2019 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij zijn gezondheidstoestand werd kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. De verzoekende partij voegde bij dit schrijven een standaard medisch getuigschrift (zie stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. L. T., toe. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 8 augustus 2019. Naast dit standaard medisch getuigschrift, voegde de verzoekende partij een operatieverslag van Dr. K. D. en medisch attest van 12 april 2019 toe (zie stuk 3 bij de aanvraag), evenals een medisch verslag van 29 juli 2019 van Dr. E. L. (ASO Heelkunde, zie stuk 4 bij de aanvraag) en een medisch verslag van Dr. T. van 30 juli 2019 (zie stuk 5 bij de aanvraag). Uit

de medische attesten blijkt dat de heer T. te kampen heeft met verschillende medische problemen (waaronder diabetes). De heer T. I. onderging op 11 april 2019 een cardiale bypass operatie. Bij een bypassoperatie of een overbruggingsoperatie wordt de vernauwing in de kransslagader rond het hart overbrugd met behulp van een bloedvat uit de borst of het been. Het bloed stroomt dus niet meer door het vernauwde bloedvat maar neemt dankzij het nieuwe bloedvat een andere weg naar de hartspier. De heer T. I. verbleef op 11 en 12 april 2019 op de dienst intensieve zorgen. Tot 18 april 2019 bleef hij vervolgens gehospitaliseerd, waarna een nazorgplan werd opgesteld (zie de medische attesten onder stuk 3 bij de aanvraag). De heer T. I. werd op 28 juli 2019 nog opgenomen op het ZNA Stuivenberg met een acute cholecystitis. Hij onderging een laparoscopische cholecyctomie. Er werden na de operatie verdere controleafspraken voorzien (zie het medisch attest onder stuk 4 bij de aanvraag). Verzoeker heeft nood aan een levenslange opvolging van zijn medische situatie, evenals de medicatie die hij dient te nemen (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift). De gevolgen indien hij deze medicatie en opvolging niet heeft, zijn bijzonder ernstig en kunnen tot de dood (via een hartstilstand) aanleiding geven (zoals vermeld onder punt D van het standaard medisch getuigschrift). Door de arts-adviseur werd echter niet op een correcte manier geoordeeld over enerzijds, de ziekte van verzoeker en, anderzijds, de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling van verzoeker in Servië. Hierdoor werd de machtiging tot verblijf van verzoeker ten onrechte geweigerd. Ook met de gezondheidstoestand van de moeder van het gezin (M. D.) en hun minderjarig kind (M. L.) dient rekening te worden gehouden. Door hen werd op 5 december 2018 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de moeder van het gezin (M. D.) en hun dochter (M. L.). Deze aanvragen werden ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omdat de nodige zorgen beschikbaarheid en toegankelijk zouden zijn in Servië. Dit ontslaat de gemachtigde er evenwel niet van om rekening te houden met hun gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Verzoeker wijst er, naast zijn gezondheidstoestand, op dat hij doorheen de afgelopen jaren slechts beperkt in zijn land van herkomst (Servië) verbleef. Hij verblijft thans sinds midden 2018 met zijn gezin in België. Verzoeker kwam in 1992 met zijn ouders naar Duitsland toe, waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Zij kregen een weigeringsbeslissing in 1998. Verzoeker huwde met een Duits onderdaan, maar scheidde van haar in 2003. Hij verliet hierop Duitsland naar Servië. In 2004 kwam verzoeker voor het eerst naar België toe. Door verzoeker werd een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 16 augustus 2004 evenwel een beslissing genomen tot weigering van het verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker verbleef hierop afwisselend in België en Duitsland. In 2012 begon verzoeker een relatie met mevrouw D. M. Beide keerden in 2015 terug naar Servië. Na problemen in Servië, verlieten zij midden 2018 Servië en reisden zij door naar België. Door verzoeker werd op 28 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Zij verbleven sindsdien onafgebroken in België en bouwden hier, zo goed als mogelijk, hun leven uit. Hieruit kan worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat is gebleken een stabiel leven uit te kunnen bouwen in Servië en dat verzoeker, in tegenstelling hiermee, reeds langdurig woonachtig is in België. 3. Er blijkt evenwel niet dat door de gemachtigde, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (een bevel om het grondgebied te verlaten), een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand van verzoeker zorgvuldig werd beoordeeld evenals het door hem opgebouwde privé- en gezinsleven in België. Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de zeven dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Senegal). Zo dient er onder meer rekening te worden gehouden met de langdurige afwezigheid van verzoeker uit Servië en het gebrek aan sociale en familiale banden in dit land, waardoor de verzoekende partij geen beroep kan doen op steun vanuit haar netwerk. Verzoeker heeft nochtans, omwille van zijn gezondheidstoestand, constante behandeling en medicatie nodig. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet – in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet – geen criteria voor het

maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster. Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor dan ook in elke omstandigheid.”

Verzoeker wijst opnieuw op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Volgens hem blijkt niet dat voorafgaandelijk aan het nemen van het bestreden bevel een individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn gezondheidssituatie, noch naar het door hem opgebouwde gezins- en privéleven. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In eerste instantie wijst verzoeker opnieuw op zijn gezondheidstoestand en de aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die hij en zijn partner hebben ingediend op 13 augustus 2019. Volgens verzoeker heeft de arts-adviseur geen correcte beoordeling gemaakt van zijn ziekte, noch van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zijn grieven tegen de ongegrondheidsbeslissing van 26 november 2019 reeds heeft kunnen laten gelden in het beroep dat hij tegen deze beslissing heeft ingediend, maar dat de Raad bij arrest nr. 237 489 van 25 juni 2020 dit beroep heeft verworpen. Blijkens dit arrest volgt de Raad verzoeker niet dat de arts-adviseur of de gemachtigde een onwettigheid hebben begaan bij de behandeling van het verzoek om een medische verblijfsmachtiging. Ook waar verzoeker nog wijst op de gezondheidstoestand van zijn partner en kind, die ook het voorwerp hebben uitgemaakt van een aanvraag om medische verblijfsmachtiging, werd hierin eveneens een ongegrondheidsbeslissing genomen op 25 april 2019 en werd het beroep tegen die beslissing verworpen door de Raad bij arrest nr. 230 405 van 17 december 2019. Hierbij is dus evenmin een onwettigheid vastgesteld door de Raad. Bijgevolg is de Raad dan ook van oordeel dat de gemachtigde blijkens de voormelde beslissingen, die van recente datum waren voorafgaandelijk aan het bevel, heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van het hele gezin alvorens aan verzoeker en diens partner en kind een verwijderingsbeslissing op te leggen. Een onzorgvuldigheid wordt in deze niet aangenomen.

Verder vervolgt verzoeker dat hij doorheen de afgelopen jaren slechts beperkt in zijn herkomstland verbleef en sedert midden 2018 met zijn gezin in België verblijft. Verzoeker kwam in 2004 voor het eerst naar België. Na de weigering van zijn internationaal beschermingsverzoek verbleef hij afwisselend in België en Duitsland. In 2012 begon verzoeker een relatie met zijn huidige partner, ze keerden in 2015 terug naar Servië om na problemen terug te keren naar België midden 2018 om zo goed als mogelijk een leven uit te bouwen. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat hij niet in staat is een stabiel leven uit te bouwen in Servië en hij reeds langdurig woonachtig is in België. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde voor het nemen van de verwijderingsbeslissing geen zorgvuldige beoordeling gemaakt van zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het gezinsleven, waarmee inderdaad moet rekening gehouden worden voor het nemen van een verwijderingsbeslissing krachtens artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde voor het nemen van de beslissing een beoordeling heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt aangaande het gezins- en familieleven *"de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is."* Verder stelt de gemachtigde nog aangaande het privéleven: *"gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM."*

Wat betreft het gezinsleven, blijkt inderdaad dat eveneens op 26 november 2019 een verwijderingsbeslissing werd genomen voor verzoeker zijn partner en hun kind. Er blijkt dus geen risico voor het verbreken van de gezinscel. Een schending van het gezins- of familieleven blijkt niet.

Wat betreft het privéleven blijkt dat verzoeker zelf verklaart dat hij met zijn gezin nog recent drie jaar naar Servië is teruggekeerd, met name van 2015 tot midden 2018. De bestreden beslissing dateert van 26 november 2019. Verzoeker was met zijn gezin dus nog maar ongeveer anderhalf jaar terug in België in precair verblijf. Het dochttertje van verzoeker en zijn partner is bovendien nog erg jong, dus het kind kan zich nog goed aanpassen aan een nieuwe situatie. De Raad is bijgevolg van oordeel dat in casu geen dermate sterke sociale banden met België voorliggen, dat deze beschermingswaardig zouden zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan geen beschermingswaardig privéleven in België worden aangenomen, zodat de gemachtigde er niet toe was gehouden tot een belangenafweging over te gaan alvorens de thans bestreden beslissing te nemen. Bijkomend voert verzoeker geen verweer ten aanzien van de stelling dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker zijn eerder betoog herhaalt over het verschil in finaliteit tussen een weigering van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de verwijderingsbeslissing, volstaat het te verwijzen naar wat supra is uiteengezet. Verzoeker voegt er nog aan toe dat op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel rekening moet gehouden worden met zijn gezondheidstoestand ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling

indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in het herkomstland. Met andere woorden artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet geen criteria zoals artikel 9ter, voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker. Dit bijkomend betoog van verzoeker doet evenwel geen afbreuk aan de eerdere vaststelling dat uit de genomen beslissingen in het kader van de aanvragen om medische verblijfsmachtiging blijkt dat de gemachtigde "rekening heeft gehouden met" de gezondheidstoestand van verzoeker en bijkomend van zijn partner en kind voorafgaand aan het opleggen van een verwijderingsbeslissing aan het hele gezin en dus heeft voldaan aan die verplichting vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht niet toe om welke andere gezondheidsredenen hij niet het voorwerp zou kunnen uitmaken van een verwijderingsbeslissing, dan diegene die vervat liggen in de criteria van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat verzoekers betoog bovendien wederom indruist tegen hetgeen hij zelf aanvoert in het eerste onderdeel van het eerste middel.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES